

REPUBLIKA E KOSOVËS / REPUBLIKA KOSOVA

Rev. br. 321/24

VRHOVNI SUD KOSOVA u veću sudija, Nenad Lazić predsednik veća, Zenel Leku i Beshir Islami članovi veća, u pravnoj stvari tužioca R. O. iz ..., protiv tužene Pošta i Telekom Kosova sa sedištem u Prišini, koju zastupa ovlašćeni zastupnik, po predmetu spora radi poništaja odluke i naknade razlike u plati, odlučujući po reviziji tužene podnetoj protiv presude Apelacionog suda Kosova Gž. br. 962/20 od 10.01.2024. godine, u sednici veća održanoj dana 16.01.2025. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužene podneta protiv presude Apelacionog suda Kosova Gž. br.962/20 od 10.01.2024. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Osnovnog suda u Prištini P. br. 3370/2016 od 16.04.2019. godine u stavu I izreke, usvojen je kao osnovan tužbeni zahtev tužioca R. O., te je poništeno rešenje tužene Pošta i Telekom Kosova br. 01-1040-421 od 07.03.2012. godine, kojim je tužiocu smanjen koeficijent sa 8 na 7 jedinica.

Istim stavom izreke obavezana je tužena da tužiocu isplati razliku u plati nastalu smanjenjem koeficijenta sa 8 na 7 za period od 01.01.2012. do 02.09.2015 godine u neto iznosu od 3.904,00 evra, odnosno u bruto iznosu od 4.567,00 evra, gde je uračunata i naknada na ime penzijskog TRUST-a u iznosu od 228,00, porez na zaradu u iznosu od 434,00 evra, pripadajuća kamata u iznosu od 603,76 evra, kao i troškove parničnog postupka u iznosu od 165.00 evra, a sve to u roku od 7 dana od dana prijema presude, pod pretnjom prinudnog izvršenja.

Protiv navedene presude žalbu je u zakonskom roku uložila tužena, a Apelacioni sud Kosova je odlučujući po istoj našao da žalba nije osnovana, te ju je presudom Gž. br. 962/20 od 10.01.2024. godine odbio, presudu Osnovnog suda u Prištini P. br. 3370/2016 od 16.04.2019. godine potvrdio.

Protiv pravosnažne presude Apelacionog suda Kosova reviziju je u zakonskom roku podnela tužena zbog bitnih povreda odredbi parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava, sa predlogom kao u reviziji.

Vrhovni sud Kosova je nakon proučavanja spisa predmeta i ocene revizijskih navoda a u smislu člana 215. ZPP-a našao:

Revizija nije osnovana.

U postupku pred nižestepenim sudovima nije bilo bitnih povreda odredbi ZPP-a, na koje je revizijski sud dužan da pazi po službenoj dužnosti, a podnetom revizijom se bez osnova ukazuje na bitnu povredu iz člana 182. stav II tačka n) ZPP-a, jer je pobijana presuda u dovoljnoj meri jasna i obrazložena, dispozitiv iste je u skladu sa razlozima o bitnim činjenicama datim u obrazloženju, a razlozi o bitnim činjenicama su u logičkoj vezi sa izvedenim dokazima.

Prema podacima iz spisa predmeta utvrđuje se sledeće činjenično stanje:

Tužilac je na osnovu ugovora o radu na neodređeno vreme zasnovao radni odnos sa tuženom za poslove i radne zadatke glavnog tehničara za period od 01.06.2011. godine pa nadalje. Ugovorom o radu je ugovoren koeficijent od 8 jedinica. Nakon toga, tužena je rešenjem o određivanju visine ličnih dohodaka br. 01-1040-421/2012 od 07.03.2012. godine izmenila koeficijent zarade tužioca i isti odredila na 7 jedinica sa primenom od 01.02.2012. godine.

Protiv ovog rešenja tužilac je uložio žalbu a tužena na istu nije odgovorila.

Između tužioca i tužene je potom zaključen novi ugovor o radu sa primenom od 01.09.2015. godine i istim ugovorom je koeficijent tužioca utvrđen na 8 jedinica.

Pri ovakvom činjeničnom stanju, prvostepeni je sud našao da je tužbeni zahtev osnovan, te je isti usvojio i odlučio na način kako je napred navedeno.

Stanovište prvostepenog suda prihvatio je i Apelacioni sud Kosova prilikom odlučivanja po žalbi tužene na prvostepenu presudu.

Stanovište nižestepeni sudova prihvatljivo je i za Vrhovni sud Kosova.

Pri ovakvom stanju činjenica pravilno su nižestepeni sudovi primenili materijalno pravo kada su našli da je tužbeni zahtev osnovan, te isti usvojili. Članom 11. Zakona o radu propisana je sadržina ugovora o radu, a stavom I tačkom 8. istog člana, propisano je da se ugovorom između poslodavca i zaposlenog utvrđuje visina zarade. Članom 55. istog zakona, u stavu I propisano je da zaposleni ima pravo na platu koje se određuje u skladu sa ugovorom o radu, zakonom, kolektivnim ugovorom i unutrašnjim aktom poslodavca. Dakle zarada, odnosno visina zarade, predstavlja jedan od bitnih elemenata ugovora o radu. Shodno tome, ugovorom koji je zaključen između tužioca i tužene utvrđena je i visina zarade zaposlenog, ovde tužioca, te ista ne može jednostranom odlukom poslodavca, ovde tužene, biti promenjena, već to mora biti učinjeno aneksom ugovora, ili novim ugovorom.

Pozivanje tužene na odredbe Zakona o javnim preduzećima nije od uticaja za rešavanje ove pravne stvari, jer se odredbe ovog zakona ne odnose na zaposlene u javnom preduzeću, već na Direktora preduzeća i službenike imenovane od strane Upravnog odbora u smislu člana 21. navedenog zakona, dok se na ostale zaposlene imaju primenjivati odgovarajuće odredbe Zakona o radu.

Kada je reč o novčanim potraživanjima iz radnog odnosa, rok za podnošenje tužbe je 3 godine, i u ovakvim sporovima se ne primenjuju rokovi propisani članovima 78. i 79. Zakona o radu, već rok propisan članom 87. istog zakona, te j tužba podneta u zakonom propisanom roku.

Ukazivanje u reviziji na postojanje različitih presuda po istoj, ili sličnoj pravnoj stvari je bez uticaja na konkretnu pravnu stvar, jer iako je ista situacija u praksi moguća, Vrhovni je sud prilikom odlučivanja po vanrednim pravnim sredstvima sudsku praksu ujednačio, te je načelo jednakosti građana pred sudovima sačuvano.

Shodno navedenom, Vrhovni sud Kosova je našao da revizija nije osnovana, te je istu odbio i uz primenu člana 222. ZPP-a odlučio kao u izreci.

VRHOVNI SUD KOSOVA
Rev.br. 321/24 od 16.01.2025.godine

Predsednik veća, sudija
Nenad Lazić